

Forsvarsministeren synes at sympatisere særlig meget med Officererne. Underofficererne har ønsket at oprette en Landsforening her i Landet, og jeg kan ikke med min bedste Villie faa Øje paa, hvilke forfærdelige Følger det skulde have for Land og Rige, om Underofficererne stiftede en Forening for hele Landet. Men den højtærede Forsvarsminister har nægtet dem at gøre det, eller rettere sagt, han har nægtet sit Samtykke til, at de maa gøre det, og han har ikke blot nægtet sit Samtykke dertil, men han har nægtet at modtage de Underofficerer, der vilde forelægge denne Sag for ham. De havde indsendt et Andragende til ham, hvori de bad om Foretræde hos ham, men fik ikke dette Foretræde. Det er en Kendsgerning, som er i høj Grad mærkelig. Den højtærede Forsvarsminister er jo ellers ikke en Mand, der plejer at optræde udfordrende eller at prale af sin Stilling; tværtimod, den højtærede Forsvarsminister er jo en meget folkelig Mand og udgaaet af Folket. Hvorfor han da ikke kan modtage disse Underofficerer, naar de anmoder ham om at faa Foretræde for ham og tale med ham om den Sag, forstaaer jeg slet ikke. Men det maa vel være Officererne, der spærrer Adgangen oppe i Krigsministeriet, ligesom de spærrede den højtærede Forsvarsminister Adgangen til en Fest i Fredericia.

Det er i alle Tilfælde en Kendsgerning, at den Direktør, der sidder i Krigsministeriet, ikke optræder paa en særlig behagelig Maade overfor Underofficererne. Han har i Bladet „Riget“ sidste Sommer ladet sig interviewe om dette Spørgsmaal, hvorvidt Underofficererne maatte danne en Landsforening, og der har han fremsat nogle Udtalelser, der er saa hovne og saa overmodige overfor Underofficererne, at jeg synes, den højtærede Minister burde paatale, at en Direktør i Krigsministeriet udtaler sig paa en saadan Maade. Han har f. Eks. udtalt, at det, der kræves af Underofficeren, er, at han kan sørge for, at Officerernes Ordre bliver udførte. Det er altsaa det eneste, man kan kræve af en Underofficer! Jeg vil sige, det er jo en Tale omtrent som Napolens; hele Stilen i denne Udtalelse af Direktøren leder Tanken hen paa den gloriøse Proklamation, Napoleon udstedte før Slaget ved Borodino. Det er jo muligt, at denne Direktør i Krigsministeriet er en Mester i Krigskunsten og en stor Hærfører, hvad han forhaabentlig aldrig kommer til at aflægge Bevis for; men

derfor behøver han dog ikke at udtale sig saa haansk om sine undergivne, som han gør i dette Tilfælde. Og saa vil jeg sige, uden at jeg paa nogen Maade vil kritisere de danske Officerers Dygtighed i Krigskunsten — vi ved jo intet om, hvor dygtige de er i saa Henseende —, at det er nu alligevel ikke rigtigt at behandle Underofficersstanden paa den Maade, som Direktør Ulrich behandler den paa. Jeg tror, at naar vi tænker tilbage paa vor Historie og mindes den Februarnat, da de danske Soldater drog tilbage ad snedækte Veje fra Dannevirke til Dybbøl, maa vi indrømme, at da havde det set daarligt ud, hvis Underofficererne kun havde haft den Op-gave at sørge for, at Officerernes Ordre blev udført. Jeg tror, at det, der blev præsteret af de Underofficerer, der den Gang gik med Gevær og Tornyster paa Ryggen i Geled sammen med Soldaterne og holdt sammen paa Stumperne under Tilbagetoget, fuldt ud kan staa Maal med den Præstation, Officererne leverede baade ved Dybbøl og paa Als og om Bord paa „Rolf Krake“. Jeg tror i det hele, at det burde gaa op for den højtærede Forsvarsminister, at Kilden til saa megen Daarligdom indenfor Hæren bunder i det Forhold, at man opretholder to Befalingsmandsklasser, en Overklasse og en Underklasse. Dette Forhold kan kun føre til Raahed, og det kan kun føre til gensidig Gene og til en daarlig Uddannelse af Hæren. Og naar man vil have en Hær, maa det jo dog være den første Betingelse, at man sørger for at indrette det saaledes, at denne Hær bliver saa god, som den kan blive.

Jeg skal sluttelig kort berøre et Par lokale Spørgsmaal. Det ene Spørgsmaal vedrører Postmesteren i Horsens; men da den højtærede Indenrigsminister under en privat Samtale har udtalt sig paa en for mig tilfredsstillende Maade herom, skal jeg ikke komme ind derpaa. — Det andet Spørgsmaal vedrører Horsens Straffeanstalt. Under Finanslovsforslagets Behandling i Fjor rettede jeg forskellige Anker over den Behandling, der blev Fangerne til Del i Horsens Straffeanstalt, og over Forholdene i det hele derovre. Jeg maa takke den højtærede Justitsminister, fordi han og hans Embedsmænd saa grundigt har undersøgt disse Forhold, og fordi der er blevet foretaget adskillige Forbedringer derovre. Resultatet af denne Undersøgelse blev jo, at Inspektøren, Hr. Goos, forflyttedes fra Horsens Straffeanstalt til Christianshavns, 2—3 Betjente har faaet en